

Arrest

nr. 239 279 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GIOE
Quai Saint-Léonard 20 / A
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2020 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook een beslissing waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). De verzoeker nam diezelfde dag nog kennis van deze akten.

De bijlage 13septies is de eerste bestreden akte. Zij bevat de volgende motieven:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Mewi op 06.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

naam: S. D. S.

voornaam: F.

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 2°

X de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene verblijft reeds sedert 22.01.2017 (Schengen inreisstempel) in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer ME.55.L8.005616/2020 van de politiezone van Mewi en een PV n° zal toegekend worden door de sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. L., gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Mewi, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, S. D. S., F., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

De tweede bestreden akte is het inreisverbod van twee jaar, dat als volgt is gemotiveerd:

(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Mewi op 06.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer :

Naam : S. D. S.

voornaam : F.

geboortedatum : (...) 1985

geboorteplaats : I.

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

Op 17 maart 2020 wordt de verzoeker verwijderd naar Sao Paulo, Brazilië.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit

De Raad merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 7 maart 2020, die in de bijlage 13septies is vervat.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 7 maart 2020, die in de bijlage 13septies vervat zit.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens die in de bijlage 13septies vervat zitten

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge*, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan de verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 maart 2020 effectief werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Brazilië. Het 'verslag vertrek' vermeldt dat de verzoeker zonder verzet is vertrokken naar Sao Paulo.

Deze gegevens worden ter terechtzitting door de advocaat van de verzoeker bevestigd.

Nu de verzoeker inmiddels werd verwijderd naar zijn land van herkomst, rijst de vraag welk concreet voordeel de verzoeker nog kan halen uit de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens die in de bestreden bijlage 13septies vervat liggen. Deze beslissingen werd immers reeds volledig ten uitvoer gelegd en een eventuele nietigverklaring ervan geeft de verzoeker nog geen recht op binnenkomst of op verblijf in België. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden akte heeft derhalve geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoeker.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij steeds verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (*cf.* RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden akte, geeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting aan zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Er werden bijgevolg geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoeker, in de huidige feitelijke omstandigheden, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de in de eerste bestreden akte besloten beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

Het beroep is, wat deze beslissingen betreft, niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep tegen de volledige akte van de bijlage 13septies van 7 maart 2020 niet ontvankelijk is.

Omtrent de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van twee jaar dat werd opgelegd bij beslissing van 7 maart 2020 (bijlage 13sexies), staat de ontvankelijkheid van het beroep zelf niet ter discussie. Het enig middel zal bijgevolg enkel worden onderzocht in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing, die verder wordt aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 8° en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“4, MOYENS

Les moyens sont fondés sur la violation:

- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, qui impose à la partie adverse de motiver en fait et en droit ses décisions, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation ;*
- *de l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980*
- *du principe de proportionnalité ;*
- *de l'article 74/14 § 3 de la loi du 15 décembre 1980 ;*

4.1. L'ordre de quitter le territoire est notamment fondé sur l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas à la partie adverse de prendre une décision de retour dans l'hypothèse visée à l'alinéa 1, 8°.

La partie adverse ne motive pas les motifs de son appréciation la conduisant à adopter l'ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7, alinéa 1, 8°.

Or, quand-bien même l'ordre de quitter le territoire est fondé sur une autre base légale (article 7, alinéa 1, 2°), dès lors qu'il s'agit d'un motif déterminant de Pacte, celui-ci devait être motivé. En effet, rien n'indique qu'en l'absence de ce motif supplémentaire, la partie adverse eut pris la même décision, notamment quant au risque de fuite.

4.2. L'absence de délai pour quitter le territoire est motivée sur base de l'existence d'un risque de fuite.

4.2.1. Premièrement, le principe de proportionnalité et l'article 74/14 § 3, dernier alinéa sont violés dans la mesure où l'existence d'un risque de fuite n'implique pas automatiquement une absence de délai pour quitter volontairement le territoire. En effet, selon les travaux préparatoires de l'article 1 (DOC 54/2548/001. p. 16),:

« Conformément aux articles 7, § 4, et 15 de la directive 2008/115/CE, le fait qu'un ressortissant de pays tiers présente un risque de fuite permet: - de lui accorder un délai pour le départ volontaire qui est inférieur à 7 jours ou de lui accorder aucun délai ».

La partie adverse n'indique pas les motifs sur base desquels elle a considéré qu'une absence de délai pour quitter le territoire était préférable à un délai inférieur à sept jours, même très court. La partie

adverse n'indique pas qu'elle a réalisé une balance des intérêts en présence pour décider d'un délai de 0 jours plutôt que de 3, 4, 5 ou 6 jours.

Ainsi, la décision n'est pas adéquatement motivée, viole l'article 74/14 § 3, dernier alinéa et viole le principe de proportionnalité.

4.2.2. Deuxièmement, le risque de fuite est analysé de manière stéréotypée, de sorte que les articles 74/14 § 3 et 1 de la loi du 15 décembre 1980 son violés.

En effet, selon les travaux préparatoires de l'article 1 de la loi du 15 décembre 1980 (cités supra, p. 19), « il est prévu que l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée au cas par cas et sur la base d'un ou de plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque. Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque (non négligeable) de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste ».

A la lecture de la décision entreprise, il apparaît que la référence à l'article 1, §2, 1° est typiquement stéréotypée. Elle ne procède pas d'une appréciation individuelle de la situation du requérant qui n'est que depuis peu de temps en Belgique et ne parle que la langue portugaise et à l'égard de laquelle, l'information est moins accessible. Il est patent ainsi que doit l'observer Votre Conseil, que les risques de fuite sont motivés de manière rigoureusement identique par la partie adverse d'une décision à l'autre. Ainsi, au cours de la même permanence au centre fermé de Vottem, trois décisions étaient motivées de manière rigoureusement identiques quant au risque de fuite.

La référence à l'article 1 §2, 3° est également stéréotypée et non motivée en fait. En effet, la partie adverse vise deux infractions administratives du requérant (ne pas déclarer son arrivée dans le délai prescrit, ne pas loger à l'hôtel), qui ne témoignent pas d'une absence de collaboration avec les autorités du requérant.

En effet, l'absence de collaboration avec les autorités relève davantage, selon les travaux préparatoires précités, du refus d'un étranger d'obtempérer à des demandes des autorités (par exemple, de décliner son identité, de donner ses empreintes digitales, pour un demandeur d'asile, d'accepter qu'on fouille dans ses réseaux sociaux ou de se soumettre à un examen médical par un tiers...).

Le fait d'avoir omis de réaliser des procédures administratives n'a aucun lien avec la bonne collaboration ou non avec les autorités.

Ainsi, la décision est illégalement motivée au regard du risque de fuite, qui justifie l'absence de délai pour quitter le territoire, de sorte que l'ordre de quitter le territoire ou l'interdiction d'entrée, qui en découle, doivent être annulés.

4.3. L'interdiction d'entrée est motivée par copier-coller de l'ordre de quitter le territoire. Elle repose uniquement sur la circonstance de fait qu'il n'y a pas de délai imparti pour quitter le territoire. Cette absence de délai est motivée par l'existence d'un risque de fuite. Le requérant a démontré supra que tant le risque de fuite que l'absence de délai pour quitter le territoire sont illégaux. Dès lors que l'interdiction d'entrée est motivée en référence à l'ordre de quitter le territoire illégal (et son absence de délai pour quitter volontairement le territoire en raison du risque de fuite), il y a lieu d'annuler l'interdiction d'entrée qui repose sur ou se réfère sur une décision illégale.

4.4. En ce qui concerne le délai pour quitter le territoire, la partie adverse, dans sa motivation, ne permet pas de comprendre quelles sont les circonstances propres au requérant qui ont entraîné une interdiction d'entrée de deux ans, alors que la fourchette est de 0 à 3 ans, en application de l'article 74/11 §1, alinéa 1 et alinéa 2, 1°.

La partie adverse a violé le principe de proportionnalité, son obligation de motivation formelle et l'article 74/11 § 1 de la loi du 15 décembre 1980.

4.5. La motivation de l'interdiction d'entrée est à ce point stéréotypée (un copier-coller de l'ordre de quitter le territoire), sans motivation propre, non individualisée, que le requérant soutient qu'il s'agit d'une mesure automatique et, par conséquent, arbitraire."

De Raad merkt vooreerst op dat de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet en de kritiek, uiteengezet in de punten 4.1. en 4.2. van het verzoekschrift, gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Het beroep is, wat deze beslissing betreft, echter niet ontvankelijk. De kritiek tegen deze beslissing kan dan ook niet inhoudelijk worden onderzocht.

In zoverre de verzoeker, in de laatste zin van punt 4.2. en in punt 4.3., stelt dat de kritiek betreffende het risico op onderduiken en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is gebaseerd, tevens moet leiden tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod, merkt de Raad op dat de verzoeker geen belang kan doen gelden bij dit onderdeel van het middel.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van de bijlage 13*sexies* blijkt dat de motieven betreffende het risico op onderduiken slechts de verdere explicitering inhouden van de vaststelling, in het bestreden inreisverbod, dat het de beslissing tot verwijdering met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit neemt echter niet weg dat de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, noodzakelijkerwijze vooraf gaat aan de afgifte van het thans bestreden inreisverbod, en dat zij in de eerste plaats een uitvoeringsmodaliteit betreft van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. (...)”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2°(...).”

Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, dan dient de gemachtigde een inreisverbod op te leggen van “*maximum drie jaar*”. Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vervolgens vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. De gemachtigde is evenwel overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in voorkomend geval in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering “*gepaard gaat met*” een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “*kan*” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “*de mogelijkheid*” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De overige motieven als waarom er in verzoekers geval sprake is van een risico op onderduiken, zijn letterlijk overgenomen uit de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies* van 7 maart 2020), waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. Aangezien de verzoeker op zich niet betwist dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, kan de loutere herneming van de motieven die de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ten grondslag liggen, niet als een dragend motief worden beschouwd. De kritiek tegen deze concrete motieven is dan ook niet dienstig.

Dit klemt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich bewust heeft geconformeerd aan de gedwongen verwijderingsmaatregel van 7 maart 2020 (bijlage 13*septies*). De verzoeker legde immers op 9 maart 2020 de uitdrukkelijke verklaring af dat hij zo vlug

mogelijk verwijderd wenst te worden naar Brazilië, ook al werd hij op de hoogte gesteld van de beroepsmogelijkheden. Op dezelfde dag dat de verzoeker het onderhavige verzoekschrift heeft ingediend, dit is 17 maart 2020, werd de verzoeker zonder verzet en op zijn verzoek verwijderd naar Brazilië (zie administratief dossier, verslag vertrek *d.d.* 17 maart 2020). Bovendien heeft verzoekers raadvrouw op 21 maart 2020, dit is na het instellen van het onderhavige beroep, aan de diensten van de verweerder een schrijven gericht waarbij uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de verzoeker reeds sinds 9 maart 2020 heeft aangegeven dat hij zo vlug mogelijk wil vertrekken en dat hij zich geheel heeft geconformeerd aan de beslissing tot terugleiding naar de grens (zie administratief dossier, schrijven *d.d.* 21 maart 2020).

In de gegeven omstandigheden moet worden opgemerkt dat de verzoeker geen enkel belang kan doen gelden bij de kritiek betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en het vastgestelde risico op onderduiken. De verzoeker heeft zich immers zelf akkoord verklaard met de imminente uitvoering van de verwijderingsbeslissing van 7 maart 2020 en hij werd vervolgens ook daadwerkelijk en zonder verzet verwijderd. De aan de verwijderingsbeslissing inherente beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is bijgevolg niet enkel definitief aangezien het beroep hiertegen reeds niet-ontvankelijk werd bevonden (zie *supra*), doch de verzoeker heeft zich bovendien uitdrukkelijk neergelegd bij het feit dat hij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek.

Ter terechtzitting werd het gebrek aan belang bij het voormelde middelenonderdeel aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoeker heeft zich er echter toe beperkt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, en de kritiek in de punten 4.1. tot en met 4.3., niet ontvankelijk is.

4.2. Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot het betoog dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de duur van het opgelegde inreisverbod.

De duur van het inreisverbod dient, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, te worden bepaald door de “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Het vaststellen van de duur van het inreisverbod vergt dan ook een uitdrukkelijke motivering.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker maakt in dit kader tevens gewag van een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde er *in casu* voor heeft geopteerd om een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Dit is dus niet de maximum geldingstermijn van drie jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De beslissing om een geldingsduur van twee jaar te voorzien, wordt in de bestreden akte als volgt onderbouwd:

“*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt aldus dat de motieven betreffende de duur van het inreisverbod (twee jaar), in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins gestereotypeerd zijn of dat zij een loutere kopie zouden betreffen van het bevel om grondgebied te verlaten. De gemachtigde heeft immers tevens rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft. De gemachtigde stelt zich hierbij uitdrukkelijk op het standpunt dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De gemachtigde stelt vervolgens vast dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en hij besluit dat uit het geheel van de opgesomde elementen, en gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, blijkt dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

De motieven van de bestreden beslissing geven zodoende blijkt van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod en bovendien heeft de gemachtigde uitdrukkelijk geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, omdat hij dit in de gegeven omstandigheden proportioneel achtte. De gemachtigde heeft dus uitdrukkelijk beslist om niet de wettelijk voorziene maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Van een gestereotypeerde of een arbitraire motivering is, in weerwil van hetgeen de verzoeker poneert, geen sprake.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd inzake de duur van het opgelegde inreisverbod. De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod van twee jaar enige verplichting, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zou hebben miskend.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad bovendien niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. In elk geval blijft de verzoeker volkomen in gebreke om aan te tonen waarom het, gelet op de concrete motieven die de geldingstermijn van het inreisverbod verantwoorden, in zijn geval alsnog buiten elke proportie zou staan om een inreisverbod van twee jaar op te leggen waar de wettelijke bepalingen voorzien in een inreisverbod van ‘maximum drie jaar’.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, of een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE